

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSR Artur Witek

Protokolant: Joanna Marczyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Adama Gołucha

po rozpoznaniu w dniach 19 lutego 2016 roku, 18 marca 2016 roku, 3 czerwca 2016 roku i 29 lipca 2016 roku sprawy

**W. P.**

urodz. (...) w P., syna M. i D. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 października 2009 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych osób, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) oraz innymi osobami doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA z siedzibą w W. w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 53.274,40 zł. w ten sposób, że w dniu 16 października 2009 r. udał się do banku (...) SAI. O.w S., gdzie w celu uzyskania pożyczki złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki gotówkowej w wysokości 53.274,40 zł w części przeznaczonej na cele konsumpcyjne oraz na zakup materiałów oraz przedłożył poświadczającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) z dnia 16 października 2009 r. podpisaną przez R. B., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) T. K., R. B. w S. na zakup materiałów budowlanych na kwotę 10.048,90 zł, który to fakt w rzeczywistości nie miał miejsca, a który to dokument dotyczył okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki, przez co wprowadził Bank (...) S.A. w błąd co do rzetelności dokumentu, będącego podstawą udzielenia pożyczki, oraz w błąd co do ryzyka transakcji, przeznaczenia kredytu i osoby dla której rzeczywiście było zaciągane to zobowiązania oraz w błąd co do swojej faktycznej sytuacji materialnej, a co za tym idzie swojej zdolności kredytowej oraz wyrażonego zobowiązania do osobistego spłacania zaciągniętego przez niego zobowiązania wraz z należnymi odsetkami, czym doprowadził wyżej wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 53.274,40 zł wypłaconych mu na podstawie umowy pożyczki podpisanej w dniu 16 października 2009 roku o numerze (...), a następnie uzyskane środki finansowe przekazał M. W. (1), czym działał na szkodę Banku (...) S.A. z siedzibą w W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje W. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat.

III. Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie) koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 220 (dwustu dwudziestu) złotych.

SSR Artur Witek

Sygn. akt IV K 1157/15

## UZASADNIENIE

M. W. (2) w 2009 roku nakłonił W. P. do zawarcia umowy pożyczki bankowej i przekazania mu pochodzących z niej pieniędzy, zobowiązując się do spłaty należności. Zadeklarował zainwestowanie uzyskanych środków w przedsięwzięcie gospodarcze podejmowane wspólnie z J. N. (1), a następnie wykorzystanie zysków na spłatę innej wierzytelności. W celu wykazania zdolności kredytowej oraz przeznaczenia pieniędzy dostarczył mu fakturę VAT nr (...), dokumentującą zakup przez W. P. w dniu 16 października 2009 roku materiałów budowlanych na kwotę 10.048,90 zł. Została ona podpisana przez R. B., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. K. i R. B. w S.. W rzeczywistości sprzedaż towaru nie miała miejsca. W dniu 16 października 2009 roku W. P. udał się do siedziby I. O. Banku (...) S.A. w S. i wystąpił o udzielenie pożyczki, przedkładając fakturę VAT nr (...). Na jej podstawie doszło do zawarcia umowy o numerze (...), której przedmiotem była kwota 53.274,70 zł. Strony określiły, że pieniądze przeznaczone będą na cele konsumpcyjne, w tym refinansowanie wydatków poniesionych zgodnie z treścią dołączonej faktury. W. P., po potrąceniu prowizji i opłat, przekazał je M. W. (1). Pożyczka została w całości spłacona. W uregulowaniu należności partycypował także W. P..

**Dowody:** - protokoły wyjaśnień W. P. – k. 33-37, 85,

- protokoły wyjaśnień J. N. (2) – k. 5-9 19-22, 23-25f, 26-31, 32-39, 56-60 zbiór C,
- protokół wyjaśnień M. W. (1) – k. 61-68 zbiór C,
- protokoły przesłuchań R. B. – k. 37-39, 42-43 zbiór C,
- protokoły przesłuchań T. K. – k. 40-41, 50 zbiór C,
- protokół zeznań Z. J. – k. 1-4 zbiór C,
- umowa pożyczki nr (...) wraz z załącznikami – k. 76-180 zbiór A.

W. P. urodził się w (...) roku. Jest żonaty. Posiada jedno dziecko w wieku 6 lat. Prowadzi działalność gospodarczą, uzyskując wynagrodzenie w wysokości 9000 złotych miesięcznie. Pozostaje właścicielem mieszkania o powierzchni 63 m<sup>2</sup> oraz samochodu o wartości 12.000 złotych. Zadeklarował osiągnięcie w 2014 roku dochodu w kwocie 126913,28 zł. Nie był karany sądowo.

**Dowody:** - protokół wyjaśnień W. P. – k. 32,

- dane o karalności – k. 196 zbiór A
- informacja o dochodach – k. 199 zbiór A,
- dane osobopoznawcze – k. 200 zbiór A.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i relacje J. N. (2), M. W. (1), R. B. oraz T. K., a także treść dokumentów w postaci umowy pożyczki z załącznikami, informacji o dochodach, danych o karalności i osobopozawczych.

W. P. na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Ustosunkowując się do relacji przedstawionej na etapie śledztwa, potwierdził jej prawdziwość. Nie kwestionował zaciągnięcia pożyczki i przedłożenia faktury. Zapewnił o nieprzyznaniu się do wyłudzenia.

Oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania prokuratora, potwierdził zawarcie wskazanej umowy. Jego zdaniem uczynił to za namową M. W. (1), dla którego miały być przeznaczone pieniądze pochodzące z pożyczki. Mężczyzna zamierzał je zainwestować i spłacić kredyt. Chciał wejść w spółkę z J. N. (2). Według oskarżonego, to M. W. (1) wskazał bank, do którego miał się udać. Dostał od niego fakturę, którą następnie przedłożył. W. P. wykluczył dokonanie zakupu materiałów w niej wskazanych. Zanegował również uzyskanie korzyści majątkowej w związku z zawarciem umowy. Wypłacone pieniądze przekazał M. W. (1). Później spłacił zobowiązanie, gdy okazało się, że nie było regulowane. Oskarżony następnie wyraził zgodę na wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kar 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz 50 stawek dziennych grzywny w wysokości po 10 złotych.

Sąd uznał za zgodne z prawdą wyjaśnienia W. P. na temat zawarcia umowy pożyczki, przekazania pochodzących z niej pieniędzy innej osobie i posłużenia się fakturą dokumentującą niezgodnie z prawdą zakup materiałów budowlanych, gdyż były bezsporne i znalazły odzwierciedlenie w pozostałych dowodach. Oskarżony przedstawiał je konsekwentnie w toku całego postępowania. Odmiennie ocenione zostało natomiast zaprezentowane przez niego na rozprawie stanowisko w przedmiocie dopuszczenia się zarzucanego mu przestępstwa. Poczynione ustalenia wskazują bowiem na zachowanie wyczerpujące znamiona czynu zabronionego.

Wątpliwości nie budziły relacje J. N. (2), M. W. (1), R. B., T. K. i Z. J., ponieważ znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach, wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego. Przedstawiali oni swoje spostrzeżenia rzeczowo oraz szczegółowo. Osoby, biorące udział w nielegalnym procederze, nie kwestionowały niekorzystnych dla siebie okoliczności. Pozwoliło to uznać ich wersje za zgodne z prawdą.

W tożsamy sposób Sąd ocenił umowę pożyczki wraz z załącznikami, wykaz kredytów, dokumentację Urzędu Skarbowego, informację o dochodach, dane o karalności i osobopoznawcze. Przygotowały je uprawnione osoby, w odpowiedniej formie. Strony nie kwestionowały ich treści.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że W. P. w dniu 16 października 2009 roku w S. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki o numerze (...) w kwocie 53.274,70 zł na cele konsumpcyjne, w tym refinansowanie wydatków wynikających z faktury VAT nr (...). Przedłożony przez niego dokument dotyczył zakupu materiałów budowlanych na kwotę 10.048,90 zł w firmie (...) T. K., R. B. w S., który w rzeczywistości nie miał miejsca. Oskarżony otrzymane pieniądze przekazał M. W. (1).

Sprawca swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. Doprowadził Bank P. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 53.274,40 zł. Udzielenie pożyczki spowodowało oddanie środków finansowych do dyspozycji osoby, która nie zamierzała ich zwrócić. Według poczynionych wcześniej ustaleń z M. W. (1), pieniądze przeznaczone były dla niego i J. N. (2). Osoby te miały spłacać zobowiązanie, ale bank nie dysponował wobec nich wierzytelnością. Nie był zatem w stanie należycie ochronić swoich roszczeń przeciwko rzeczywistym pożyczkobiorcom, co naruszało jego interesy. Zawarcie z W. P. przedmiotowej umowy, wbrew regułom zabezpieczenia wierzytelności, naraziło bank na szkodę. Oceny tej nie zmienia fakt spłaty pożyczki. Niekorzystnym rozporządzeniem przy jej udzieleniu nie musi być realna strata w sensie finansowym, lecz np. sam fakt przyznania pieniędzy bez zapewnienia odpowiednich gwarancji ich zwrotu, a zatem z ryzykiem utraty środków i nieuzyskania odsetek.

Oskarżony zawarł umowę wprowadzając pracownika banku w błąd co do rzetelności dokumentu, będącego podstawą udzielenia pożyczki, ryzyka transakcji, przeznaczenia pożyczki i osoby, dla której rzeczywiście było zaciągane zobowiązanie, a tym samym zamiaru osobistego regulowania go. Przedłożenie faktury, obrazującej zakup materiałów

budowlanych na określoną kwotę, służyło również wywołaniu u odbiorcy nieprawdziwego wyobrażenia na temat sytuacji majątkowej klienta, a tym samym jego zdolności kredytowej.

Posłużenie się dokumentem, który nie odzwierciedlał stanu rzeczywistego, w celu uzyskania pożyczki bankowej wyczerpało znamiona czynu zabronionego z art. 297 § 1 k.k. Przedmiotowa faktura miała istotne znaczenie dla zawarcia umowy, gdyż potwierdzała deklarację klienta co do przeznaczenia środków, o których wypłatę się zwracał.

O działaniu W. P. wspólnie i z porozumieniem z innymi osobami świadczy uprzednie uzgodnienie z M. W. (1), że pieniądze pochodzące z umowy pożyczki będą przeznaczone dla niego i jego współnika J. N. (2) oraz zapewnienie co do zamiaru regulowania przez nich zadłużenia. Mężczyzna, który nakłonił go do zaciągnięcia zobowiązania, dostarczył mu także nierzetelną fakturę, wykorzystaną przy ubieganiu się o pożyczkę. Oskarżony następnie przekazał otrzymane środki M. W. (1). Wierzytelność była początkowo spłacana przez osoby z którymi współpracował. Podjęte przez niego czynności stanowiły istotny wkład w przedsięwzięcie, mające na celu wprowadzenie w błąd pracowników banku i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W. P. działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób.

W sprawie nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę sprawcy. Jego zachowanie charakteryzuje się społeczną szkodliwością, która przekracza stopień znikomy. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego występku.

Przy wymiarze kary uwzględnił jego umiarkowaną społeczną szkodliwość. Za taką oceną przemawia z jednej strony wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do którego doprowadził oskarżony oraz wyczerpanie znamion dwóch przestępstw, z drugiej zaś brak rzeczywistej straty banku, z uwagi na spłatę pożyczki w całości. Na korzyść sprawcy świadczyła dotychczasowa niekaralność oraz prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, przejawiającego się posiadaniem rodziny i prowadzeniem działalności gospodarczej. Podobnie potraktowany został fakt naprawienia szkody wyrządzonej czynem zabronionym przez W. P., pomimo, że pieniądze z umowy przekazał innej osobie. Sąd uwzględnił także upływ czasu, który nastąpił od dnia dokonania występku, skutkujący brakiem konieczności stosowania dolegliwej sankcji dla osiągnięcia celów postępowania. Konsekwencją działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stało się orzeczenie kary grzywny.

Poczynione w niniejszej sprawie ustalenia dały podstawy do skorzystania przez oskarżonego z przewidzianej w art. 69 k.k. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W. P. nie był skazywany za przestępstwa. Przypisanego mu zachowania dopuścił się niemal 7 lat temu. Pozwala to uznać je za mające charakter incydentalny. Zdaniem Sądu orzeczenie środka probacyjnego będzie wystarczające do zapobieżenia popełnianiu w przyszłości czynów zabronionych. Przywołane okoliczności dały również podstawy do wyznaczenia 2-letniego okresu próby, jako miarodajnego dla kontroli procesu resocjalizacji sprawcy.

Podstawę rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, stosownie do dyspozycji art. 4 § 1 k.k., stanowiły przepisy w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, ponieważ są one względniejsze od tych, które weszły w życie później. Ustawa Kodeks karny obecnie obliuguje do nałożenia dodatkowych obowiązków, określonych w art. 72 § 1 k.k., czego poprzednio nie przewidywała.

Konsekwencją uznania W. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stało się obciążenie go kosztami procesu. Ich wysokość uzasadnia przekonanie o zdolności uiszczenia należności bez uszczerbku dla jego utrzymania, zważywszy w szczególności na zdolność do podjęcia pracy zarobkowej w celu zgromadzenia niezbędnych środków finansowych.